

Miha Butara – Javni odgovor Janezu J. Švajncerju na njegova nekulturna in žaljiva pisanja v Poštnem predalu 28, Sobotne priloge Dela

s katerimi pomanjšuje uspešnost vodenja in bojnega delovanja TO ljubljanske pokrajine v vojni za Slovenijo leta 1991. Pismo je urednica gospa Alenka Brajnik objavila v skrajšani vsebini, zaradi po njeni oceni preobširnega odgovora. Izpustila je tiste dele pisma, ki so v priloženem dokumentu poudarjeni s krepkim tiskom.

Največji biografski leksikon doslej

Spoštovana gospa urednica !

V naslovnem članku sem bil 13.12.2008 v tej rubriki z nekulturnim in žaljivim pisanjem Janeza J. Švajncerja osebno prizadet. V navedenem sestavku me je ponovno, kot že nekajkrat doslej v različnih objavah, pobožala mračna senca velikega sobotnega zgodovinarja, amaterskega zbiralca in neponovljivega manipulatorja Janeza J. Švajncerja. V zanj značilnem slogu se me je to pot lotil glede objave v biografskem članku v leksikonu Mladinske knjige *Osebnosti*. Tudi tokrat me poskuša s samo njemu lastno vnemo neargumentirano očrniti. Vendar mi hkrati omogoči odgovoriti na serijo njegovih površnih in zlonamernih natolcevanj. To pot je le šel predaleč. Zato mu sporočam: »Janez J. Švajncer ! Dovolj je! Tega ti več ne dovolim! Presegel si mejo moje potrpežljivosti !«

Uvodoma moram poudariti, da so podatki o meni in mojih sopotnikih na poti osamosvajanja in v vojni za Slovenijo verodostojni, korektni in so kot takšni tudi objavljeni. Nikoli si ne bi upal zavajati javnosti. Ne dovolim pa nobenemu, niti Švajncerju, da se igra s človeškim dostojanstvom in zgodovinsko resnico. Cenim izkazano zaupanje urednika v posredovane podatke. Bili so in so točni.

O verodostojnosti Švajncerjevih pripomb le nekaj pojasnil :

Navaja, da naj bi bil zamenjan z dolžnosti poveljnika TO ljubljanske pokrajine drugi dan vojne, kar ni res . Kot piše tudi v njegovi knjigi, se je to dogodilo v jutranjih urah 30. junija 1991 (»Obranili domovino« st. 105). Seveda pa ne napiše, da je bila zamenjava nezakonita. Ne napiše, da ni bilo nobenih krivdnih

razlogov. Ne napiše, da sem za tem delal v Republiški Koordinacijski skupini, za kar sem prejel medaljo leta 2006. Prav tako ne napiše, da me je načelnik RŠTO polkovnik Janez Slapar postavil na novo dolžnost, za svojega pomočnika za domovinske zadeve. Ne napiše niti tega, da sem v času svojega poveljevanja vodil vse bojne akcije Teritorialne obrambe na območju pokrajine. Vse so bile izvedene uspešno in z mojim neposrednim poveljevanjem. Tu gre za Trzinsko bitko, akcijo Rožnik, uničenje tanka na Brezovici, sestrelitev helikopterja na Barju, zajetje dela zaledja JLA na obvoznici okoli Ljubljane in blokado vojašnic, v katerih so bile razmeščene najmočnejše sile JLA v vsej Sloveniji, da ne naštevam drugih aktivnosti. Pozabi navesti zelo pomembno dejstvo, da je bil za vodjo podkoordinacijske skupine v ljubljanski pokrajini imenovan načelnik inšpektorata milice pri UNZ Ljubljana Marjan Starc . Sam sem bil le član tega telesa.

Namenoma zamolči tisto, kar je v vsej zgodbi najpomembnejše, da sem zavrnil ukaz načelnika Slaparja naj z vsemi razpoložljivimi sredstvi napademo vse vojašnice v Ljubljani in na Vrhniki. Zato sem imel utemeljene razloge. Takšen ukaz bi nam lahko dalo le predsedstvo Republike Slovenije kot vrhovni poveljnik slovenskih oboroženih sil. V nobenem trenutku nisem pozabil na to, da smo odgovorni za obrambo glavnega mesta nove države in za varnost njegovih prebivalcev. Nihče, pa naj je imel še tako visok položaj, ni imel pristojnosti in ne pravice po nepotrebnem izpostaviti nepredvidljivemu vojnemu tveganju nad 300.000 Ljubljančanov, **Vrhničanov, Logatčanov, Grosupeljčanov, Litijanov, Domžalčanov , Kamničanov in drugih prebivalcev tega območja.** Drugi utemeljen razlog je bil v naši dominaciji nad enotami JLA. Situacijo na terenu smo razčistili. Vse vojašnice so bile blokirane. Poveljnik brigade JLA v Šentvidu, polkovnik Šipčić pa je, zavedajoč se blokade in sposobnosti teritorialcev, zagrozil občinskim in mestnim vodstvom, da bodo armadne sile v primeru najmanjšega napada proti vojašnicam uporabile vse bojne potenciale in razrušil Ljubljano. **Močno artilerijo je usmeril proti natančno določenim ciljem v Ljubljani in okolici ter zagrozil, da bo z artilerijskim ognjem napadel stavbe predsedstva, vlade in skupščine, PTT, RTV, ljubljansko plinarno, Kemično tovarno v Mostah, tovarno Kleja, električno vozlišče in vodno zajetje v Klečah, tovarno Color v Medvodah, objekte na Šmarni gori, tovarno JUB in kemično tovarno Belinka v Dolu pri Ljubljani. Podobne grožnje so bile izrečene tudi na Vrhniki s strani poveljstva oklepno mehanizirane brigade.** Zavedal sem se vseh možnih posledic, ki bi jih naš napad sprožil. Zato sem omenjeni ukaz brez razmišljanja zavrnil . **Kasneje pa tudi preprečil, da ni bil izpeljan mimo mene, preko šifriranega sporočila meni podrejenim enotam (in podpisan z mojim tajnim imenom »Sonce«).** Blokado vojašnic pa smo izvajali še naprej z vso odločnostjo in potrebno previdnostjo.

Švajncer ne napiše niti tega, da je za tem, ko sem bil umaknjen s položaja poveljnika ljubljanske TO začelo kupčkanje z orožjem iz zavzetega skladišča v Borovnici. Kolone vozil polnih orožja in streliva so odpeljale dragocena in prepotrebna sredstva na Hrvaško. Sam sem pred tem zahteval natančen in sistematičen prevoz orožja do naših enot po Sloveniji. Po kasnejši analizi OVS – obveščevalno varnostne službe narejene leta 1994/95 je bil to najpomembnejši razlog za mojo zamenjavo.

Janez J. Švajncer teh dogodkov preprosto noče sprejeti kot dejstva, jih ne razume, niti nima vedenja o njihovem pomenu. S tem se ruši njegova resnica o zgodovini osamosvajanja in vojni za Slovenijo leta 1991. Kot domine se rušijo njegovi enostranski opisi dogodkov, bojev in velikih junaštev. Zdi se mi, da mu še sedaj ni jasno, da smo v vojni zmagali vsi na decembrskem plebiscitu odločeni za samostojno neodvisno in suvereno Republiko Slovenijo. Brez prvega dejanja ne bi bilo ne drugega ne tretjega dejanja.

Kot mi zatrjujejo njegovi dobri poznavalci, goji Švajncer hudo zamero do Ljubljčanov in mene osebno, ker ga nisem vključil v MSNZ - Manevrsko strukturo Narodne zaščite, čeprav mu je bila zelo blizu. Vedel sem, da je velik domoljub in da je po prvih demokratičnih volitvah leta 1990 ostal brez službe pri ZKS, pozneje pa se je moral izseliti iz Maribora. Pogorelo mu je stanovanje. Družino s štirimi otroki pa je bilo težko vzdrževati. Sredi meseca septembra sem ga povabil, da vodstvu ljubljanske MSNZ predstavi svojo knjigo »Slovenska vojska 1918 – 1919«. Odkupili smo kar 40 izvodov knjige, kar je bil za nas zajeten finančni zalogaj. Vendar to ni bilo dovolj za Švajncerjevo vključitev v MSNZ. Glede na to, da sem ga tudi sam dobro poznal, si nisem mogel dovoliti, da bi dal tako visoko zaupanje človeku, ki je v svoji knjigi »Ministrova spovednica« sam o sebi na strani 65 zapisal naslednje :

»Sem bivši udbovec, umazan kot mi je že kdo kdaj rekel, za večne čase, naj grem kamor hočem, naj počnem, kar hočem, naj še tako pišem svoje knjige, jaz sem in bom samo udbovec. Kdor je bil enkrat tam zraven, bo ostal njihov za vedno. Tako mi pravijo, jaz pa kimam, kaj bi drugega.«

Z neargumentiranim in neotesanim udrihanjem po meni in ljubljanskih teritorialcih poskuša prikriti mnoge zanj neprijetne resnice. A prav zato teh resnic pred javnostjo ni več mogoče prikrivati. Mi je pa v neizmerno čast, da sem med tako eminentnimi žrtvami kulturnega in »vojno-zgodovinskega tajkunstva« Janeza J. Švajncerja kot so pisatelji in novinarji Franc Forstnerič, Andrej Brvar, Drago Jančar, Marjan Kramberger, Tone Partljič in še mnogi.

Očitno je dozorel čas za to, da se prekine privatizacija zgodovine, njeno lastninjenje ter izvede deprivatizacijo in demistifikacijo osamosvajanja in vojne

za Slovenijo. Prišel je čas za uveljavitev strokovnega dela mladih neobremenjenih zgodovinarjev. Seveda če jim bo GŠSV dovolil vpogled v arhive tako kot so to storili na Slovenski policiji.

O žrtvah Švajncerjeve svete vojne med ljubljanskimi teritorialci pa verjetno kdaj drugič.

S spoštovanjem !

Miha Butara
Puterlejeva 33,

Ljubljana, 30. december 2008